

særlig varme Forkæmper, der nys talte, gav Arbejderklassen. Den har netop altid forenet den politiske og den sociale Side i den økonomiske Kamp. Hvis jeg ikke tager fejl, er det kun nogle faa Aar siden, at det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen) tilraadede Bondestanden at gøre det i endnu langt højere Grad ikke blot reelt, men ogsaa langt mere formelt end tidligere, idet han raadede Venstre til at danne sig en politisk Organisation Landet over paa Grundlag af Andelsmejerierne. En saadan Tanke fremsatte det ærede Medlem for Sæby for nogle Aar siden. Det ærede Medlem har tidt og ofte fremhævet, hvorledes Andelsbevægelsen, Bondestandens økonomiske Organisation, dels var fremkaldt af den politiske Kamp og dels blev et stærkt Led i Bondestandens Kamp for sin fulde Ligestilling med de øvrige Samfundsklasser. Ikke heller Borgerkabet, Bourgeoisiet, skilte i sin Tid det økonomiske og politiske ad, da denne Klasse trængte sig frem til den afgørende Stilling i Samfundet. Naar nu hverken Bourgeoisii eller Bondestand har gjort det, hvorfor skulde saa Arbejderklassen være saa dum at splitte og dele sig, hvorfor skulde saa ikke ogsaa Arbejderklassen lade den faglige, politiske og kooperative Bevægelse gaa Haand i Haand for at blive saa stærk som mulig. Enighed giver Styrke, og Arbejderbevægelsens Enighed giver ogsaa denne Bevægelse Styrke. Det har Erfaringen til fulde bevist, thi sammenligner man Arbejderbevægelsen i de Lande, hvor den økonomiske og den politiske Bevægelse gaa Haand i Haand, med de Lande, hvor den har splittet sig i forskellige Bevægelser, der indbyrdes konkurrere og strides, da viser det sig, at den paa de første Steder er langt stærkere.

Det ærede Medlem for Sæby sagde, at vort Forslag om Tilskud til Fagforeninger var flot, og at det var en simpel Løsning af Sagen. Nuvel, de simple Løsninger ere ikke sjældent de bedste Løsninger. Da Columbus stillede Ægget paa Spidsen ved at slaa lidt paa Spidsen, var det ogsaa en ganske simpel Løsning, der forbavsede alle, men Columbus blev berømt for denne Løsning. Det ærede Medlem vil vide, at netop gennem alle de Diskussioner og spredte Foredrag, der have fundet Sted i Udlandet med Hensyn til Arbejdsløshedsforsikring, kommer man mere og mere til Erkendelse af, at det netop er gennem Fagforeningerne, Arbejdernes eget økonomiske Selvstyre, denne Sag maa løses. Det ærede Medlem kom ind paa en meget

løs Tanke, en i Øjeblikket ligefrem utopisk og ganske uklar Tanke, som er meget lidt gennemdrøftet Verden over, Tanken om tvungen Voldgift. Tanken om Arbejdsløshedsforsikring er ganske anderledes drøftet, og man har mere og mere samlet sig om, hvad de fleste Nationaløkonomer Verden over, i alt Fald de, der med Alvor og Arbejdervenlighed have set paa Opgaven, ere komne til, at det gennem Fagforeningerne er muligt at løse denne Opgave, og at der ikke gives nogen anden Vej. Det er heller ikke saa underligt, da Fagforeningerne jo ere Arbejderklassens økonomiske Selvvirksomhed.

Der er under disse tre Møders Forhandlinger talt en Del om, at vort Lovforslag manglede Enkeltbestemmelser. Vor Ordfører har oplyst, at han har alle disse Enkeltbestemmelser liggende hjemme i sin Skrivebordsskuffe, og hvis Udvalget sætter Pris paa og vil ind paa en Drøftelse af Enkeltheder, saa vil det altsaa meget let kunne lade sig gøre. Vi have imidlertid ønsket at stille Sagen frem i sin Renhed og have ment, at for mange Enkeltbestemmelser mulig kunde give Anledning til nogen berettiget Kritik, idet man vilde kunne sige, at alle disse Detailbestemmelser kun refererede sig til de nu eksisterende Fagforeninger, medens Meningen med Lovforslaget, dets Tanke, dog skulde være, at det ogsaa skulde kunne tilpasses for andre og kommende Arbejderforeninger. Vi gjorde da ganske det samme, som Regering og Rigsdag har gjort, naar Spørgsmaalet er om Tilskud til Bondestanden og dens Foretagender, idet der bevilges det ene Hundrede Tusinde efter det andet til Landboforeninger, og de bevilges altid uden særlige Bestemmelser, uden Detailkrav. Man siger: Bondestanden har skabt sig visse faglige Organisationer, vi bevilge da Tilskudene til dem, og det gaar udmærket. Men anerkender man Landbostandens økonomiske Organisation som den rette Forvalter og rette Administrator af disse Midler, som Staten skyder til, saa have vi ogsaa ment, at man kan gøre det samme for Fagforeningernes Vedkommende, og at man altsaa maa bygge paa Arbejdernes Selvstyre, der i Virkeligheden giver den rette og betryggende Garanti for Pengenes Anvendelse, en langt bedre Garanti, end en Række Bestemmelser i Paragraffer vilde være i Stand til at yde. Dertil kommer, at vi ønske, hvis dette Lovforslag bliver gennemført, at det maatte være en Spore og Opmuntring til Dannelsen af saadanne